

Speech Gerd Leers, Cannabis Tribunaal, Dudok, Den Haag, 3 mei 2010:

Dames en heren,

Vandaag houdt de Vereniging voor Opheffing van het Cannabisverbod haar tweede Cannabis tribunaal.

De term **tribunaal** (een anglicisme) wordt vaak gebruikt om aan te geven dat het betreffende hof of in dit geval 'overleg' ad hoc is ingesteld en een tijdelijk karakter heeft.

Vooraf dat laatste vind ik een hoopgevend signaal.

Want het wordt inderdaad tijd dat we de slepende discussie over cannabis gebruik en distributie nu eens definitief en goed gaan regelen. We blijven nl. naar mijn smaak veel te veel hangen in de discussie of Cannabis goed of slecht is en of je voor of tegen regulering bent.

Het zou mij wat waard zijn als U het a.s. derde Tribunaal vooral zou kunnen gaan richten op de invulling: hoe gaan we het reguleren organiseren?

Maar zover zijn we nu nog niet.

Laat ik op de eerste plaats de organisatie van harte danken voor de uitnodiging om U toe te mogen spreken. De eer is geheel aan mij.

Maar ik wil er geen misverstanden over laten bestaan:

Denk nou niet: die Gerd Leers is naar Den Haag gekomen om ons hier even een hart onder de riem te steken.

Om hier de feestrede te houden.

Zeker, als burgemeester van Maastricht heb ik steeds geijverd voor volledige regulering van de cannabisketen - dat wil zeggen van teelt tot gebruik.

Maar dat wil niet zeggen dat ik in alle toonaarden vierkant achter de opvattingen van de Vereniging voor Opheffing van het Cannabisverbod verbod sta.

Er is een groot verschil: Ik ben geen pleitbezorger van het cannabisgebruik. Ik hoop niet dat ik de feeststemming nu al gelijk bederf, maar het zou me een lief ding waard zijn als het spul simpelweg niet bestond.

Want persoonlijk ben ik er van overtuigd dat aan softdruggebruik wel degelijk risico's op het gebied van gezondheid kleven. En dat het heus niet zo'n onschuldig spul is als het om verslavende werking gaat.

Nu hoor ik u al sputteren: dat geldt toch ook voor alcohol of tabak en daar in dat Maastricht zijn ze toch bepaald niet vies van een pintje. En dat wil Gerd Leers toch ook niet de wereld uit.

Inderdaad, dat is het laatste wat ik bepleit. Ik mag graag zelf een glaasje wijn of bier drinken.

Net zo min zult u me horen pleiten om cannabis te verbieden. Ik laat dat verder aan ieders eigen verantwoordelijkheid over. Wat ik dan ook bedoel is dat ik het niet ga promoten.

En ik wil het ook niet moraliseren. Het bestaat nu eenmaal en mensen hebben er plezier in. Dat is hun eigen verantwoordelijkheid en de overheid moet de grenzen bewaken. Mij gaat het er dan om hoe we overlast kunnen aanpakken en verslaving kunnen tegengaan.

En daarom pleit ik er hartstochtelijk voor dat we het eindelijk eens goed gaan regelen in dit land en in heel Europa.

Zodat mensen er niet ongewild door in de problemen komen. En dat degenen die er niets mee te maken hebben, niet geconfronteerd worden met de randverschijnselen. Net zoals we dat met alcohol doen.

Voor een adequate regulering heb ik me vele jaren ingezet. U hebt dat wellicht gevolgd via de media.

En waar ik het hier nu met u over wil hebben is de onmacht die je als bestuurder op zulke momenten hebt. Je moet het regelen, maar mag niets doen. Alleen toekijken. Alsof je met de handen op de rug gebonden op de fiets zit en een Alpenetappe afdaald.

Dames en heren,

Laat ik maar beginnen met een persoonlijke bekentenis: ik heb persoonlijk menigmaal in een spagaat gezeten als het om softdrugs ging.

Van de ene kant ben ik er geen voorstander van, zoals ik zei, van de andere kant is het een niet te ontkennen werkelijkheid dat cannabis een van de meest gebruikte genotmiddelen wereldwijd is.

Dus kun je het als bestuurder beter niet wegstoppen, maar moet je het naar mijn overtuiging goed proberen te regelen.

Dat heb ik in mijn bestuursperiode als burgemeester van Maastricht proberen te doen, en als ik eerlijk ben is dit het dossier dat me de meeste hoofdbrekens heeft gekost en ook tot veel irritatie en misverstanden heeft geleid.

Laat ik daar nog eens kort op terugblikken en terugkijken naar het begin.

Want amper een paar weken na mijn aantreden in Maastricht in 2002, kreeg ik een opmerkelijk mailtje.

Het was een schrijnend verhaal van een gewone Maastrichtse vrouw.

Het ging over haar zoon van zestien jaar.

Een aardig joch, redelijk goede punten op school – ik dacht de Havo – zat op een of andere sportclub. En deed, althans volgens de moeder, voor de rest de dingen die bij zijn leeftijd horen. Zoals een weekendbaantje als hulpje bij een groenteboer.

Met zijn verdiensten bekostigde hij vooral zijn passie voor de rockmuziek; dat wil zeggen cd's en dvd's kopen, de aanschaf van een gitaar en kaartjes voor popconcerten.

Nee, van drugs wilde hij helemaal niets weten. Als ik zijn moeder mag geloven, heeft hij nooit een vinger naar een jointje uitgestoken.

De knul wilde graag een rockband met enkele vrienden beginnen.

Ze hadden al een naam, liedjes geschreven en ze hadden bovenal hun droom van wereldroem.

Wat ze níet hadden, was voldoende geld om de noodzakelijke uitrusting voor de band te kopen.

Totdat hij op een gegeven moment thuis kwam met de mededeling dat ze als bandleden 's anderdaags naar een winkel zouden gaan om versterkers uit te zoeken.

Uiteraard vroegen de ouders waar ze ineens het geld vandaan hadden. Nergens! Ze hadden geen geld. En ze hadden het ook niet nodig.

Een van zijn vrienden was een zogenaamde 'zakenman' tegengekomen, die geloofde in hun talent. Hij wilde als manager in de band investeren.

Op één voorwaarde: ze moesten af en toe op hun bromscooters als pizza-koeriers wat karweitjes voor hem opknappen. Ze kregen adressen waar ze de zogenaamde pizzadozen moesten afleveren en meer niet. Ze hoefden verder niet in de doos kijken en zich ook nergens ongerust over maken.

Enfin, u begrijpt het al, de zakenman was een plaatselijke Al Capone die diep in de drugshandel zat. De ouders begrepen het gelukkig ook. Ze hebben direct ingegrepen en de politie ingelicht.

Toen begon de ellende pas echt. Eerst kwamen er dreigtelefoontjes, toen achtervolgingen en uiteindelijk heeft het hele gezin een tijdje ondergedoken gezeten.

Ik heb een afspraak met die moeder gemaakt en keek de tragedie recht in de ogen. Zo'n gebeurtenis heeft een ongekende impact. Het duurt maanden, zo niet jaren voordat de angst voorbij is.

Dames en heren,

Na dit gesprek is bij mij de knop omgaan.

Ik beseftte dat je niet langer moet moraliseren, maar op een pragmatische wijze deze materie moet benaderen.

Ik beseftte tevens dat de sleutel voor de oplossing van de drugsoverlast niet bij de coffeeshops ligt, die ligt bij de politiek.

Niet dat de politici de veroorzakers ervan zijn, verre van dat uiteraard. Maar ze zijn in staat om de problemen op te lossen en laten dit helaas na omdat ze het probleem moraliseren en politiseren.

Vooraf dat laatste vind ik jammer: men heeft zich in de partijpolitieke schuttersputjes ingegraven en is niet meer bereid over de rand heen te kijken. Iedereen geeft er zijn eigen politieke lading aan en dat maakt de discussie ook zo moeilijk.

Daarbij komt dat veel overheden, onder druk van internationale afspraken, ook weinig te kiezen hebben. We hebben ons internationaal vastgesnoerd en de een verwijst naar de ander zonder nog open te staan voor argumenten.

En dat heeft geleid tot een in hoofdzaak repressieve aanpak.

Helaas zeg ik erbij: want als een ding in de afgelopen 20 dertig jaar gebleken is, dan is het dat de 'War on Drugs' is een volstrekt zinloze missie.

Decennia lang oorlog voeren heeft ertoe geleid dat de illegale handel alleen maar fors groeit; het verergert het probleem. Ik hoop u dat verder niet uit te leggen.

Natuurlijk snap ik het dilemma waarvoor politici staan.

Mijn partij, het CDA, de woordvoester, Mevr. Joldersma heeft gekozen voor de lijn dat cannabis niet mag worden genormaliseerd en zo binnen ieders bereik komt. Daarom is zij tegen legaliseren en zelfs

ook tegen reguleren. En kiest ze liever voor verbieden.

Maar als je als politieke partij ziet dat het dan juist erger wordt, dan zou je je toch zeker een keer op het achterhoofd moeten krabben en andere oplossingen zoeken. Natuurlijk, liefst internationaal. Maar helaas blijft de discussie vastlopen in deels rationale en deels moralistische argumenten.

Dames en Heren,

Twaalf jaar lang heb ik hier aan de overkant gewerkt als lid van de Tweede Kamer. Twaalf jaar lang meende ook ik dat je de drugsoverlast kon bestrijden door het gebruik te verbieden en de boel keihard aan te pakken.

Totdat ik in 2002 burgemeester van Maastricht werd. Ik kwam als het ware onder de Haagse kaasstolp uitgekropen en stond ineens met de poten in de modder.

Een radeloze moeder deed mijn ogen open gaan.

Op die manier ben ik voor mezelf tot de conclusie gekomen dat er bij welke oplossing je ook bedenkt, twee kernwoorden centraal moeten staan: streng reguleren.

Dus de centrale vraag hier vandaag of het verbod op cannabis opgeheven moet worden, beantwoord ik met 'ja, mits.' Mits er strikte afspraken gemaakt worden.

Dames en heren,

Enkele jaren geleden was de hele wereld van het ene op het andere moment in rep en roer over de 'Inconvenient Truth' van Al Gore. U herinnert zich dat vast wel. Het bracht een nieuw soort bewustzijn.

Al Gore wist met feiten en cijfers aan te tonen dat we de aarde met al onze milieuvervuiling aan het vernietigen zijn.

De overheden en de politici wisten er al jaren van, maar bleven ontkennen. Kyoto of Kopenhagen; ze gebruiken steevast het Universele Artikel 5.

U weet niet wat Universele Artikel 5 is? Dit! (Gerd, hou hier je hand met de vijf vingers strak voor je gezicht alsof je niets wilt zien.)

Zo gaat het dus ook al vele decennia met het drugsbeleid. Het is die andere ongemakkelijk waarheid voor de wereldleiders. Met dezelfde verstrekkende gevolgen. Namelijk dat de 'War on Drugs' jaarlijks vele doden kost en dat die hele bevolkingsgroepen en structuren ontregelt. Dit te weten en toch volharden voelt heel erg ongemakkelijk.

Zoals het milieubeleid een zware hypotheek neemt op de toekomst, zo neemt het drugsbeleid een zware hypotheek op de veiligheid.

En we weten sinds kort allemaal wat er kan komen van onverantwoorde hypotheeken.

Alleen, deze ongemakkelijke waarheid wacht nog op zijn eigen Al Gore. Die ineens de hele wereld wakker schudt en laat zien dat het anders moet. Een andere aanpak, niet alleen in Nederland of een specifieke regio, maar liefst internationaal.

Dat heb ik wel geleerd in mijn Maastrichtse periode. Een poging van mijn kant om het lokaal en regionaal op te lossen bleek vechten tegen de bierkaai te zijn. Voor elke oplossing werden vijf nieuwe problemen bedacht.

Laat ik ter illustratie kort de situatie in Maastricht schetsen:

Zoals U weet is Maastricht een grensstad. België ligt op drie kilometer, Duitsland op dertig kilometer en Luxemburg en Noord-Frankrijk op ruim een uur rijden.

Vier landen, ieder met hun eigen drugsbeleid.

Nederland neemt, zoals U weet, ten aanzien van de cannabis in Europa een aparte plaats in. Bezit van cannabis voor eigen gebruik, met een maximum van 5 gram, geldt bij ons niet als misdrijf.

Je kunt het verkrijgen in de erkende coffeeshops, die het mogen verkopen indien ze aan een reeks van voorwaarden voldoen.

Enfin, u weet er alles van.

In de buurlanden België en Duitsland mag je het in feite niet hebben en is het dus nergens legaal te koop. Máár, en daarin zit de crux, de politie in die landen treedt niet op tegen het bezit van kleine hoeveelheden.

Dus waar gaan al die mensen naar toe voor hun jointje? Inderdaad, ze wippen snel de Nederlandse grens over. Maastricht is dan de eerste pleisterplaats. Simple as that!

En dat leidt er toe dat onze regio overspoeld wordt door cannabisgebruikers uit omliggende landen.

Maastricht ontvangt jaarlijks 2,1 miljoen drugstoeristen, die 3,9 bezoeken aan de coffeeshops brengen. Dat wil zeggen dat sommigen meerdere shops op één dag bezoeken.

Per dag gaat het om een kleine zesduizend cannabistoeristen. Daarvan komt zo'n 75 procent uit het buitenland. Op een bevolking van nog geen 120.000 inwoners, is dat natuurlijk een gigantisch aantal.

Toch is dat an sich niet eens het grootste probleem. Al die klanten komen in principe niet om overlast te veroorzaken. Ze komen gewoon om te kopen of te gebruiken. Bovendien kopen ze ook nog vele andere spullen. Dus de Hollandse koopmansgeest vaart er wel bij.

De drugstoeristen houden zich in principe aan de regels. Omdat ze liever in de veilige omgeving van de vergunninghoudende coffeeshops verkeren, dan dat ze aan de keiharde straathandel zijn overgeleverd.

Terwijl de coffeeshophouders op hun beurt de regels naleven om niet de vergunning kwijt te raken.

Waar ons probleem wél in zit, dames en heren, zijn de aantallen die ik zojuist noemde.

Daardoor is er namelijk sprake van een gigantische doelgroep. Een markt zo groot dat die een aanzuigende werking heeft op de zware misdaad.

Ik bedoel dan criminelen die zich bezig houden met straathandel en harddrugs. Ze loeren als jagers op hun prooi. Zien ze een auto met Frans, Belgisch of Duits kenteken met enkele jongeren erin – iedereen weet wat het doel ervan is - dan wordt die klem gereden en de inzittenden met geweld gedwongen drugs te kopen. Ook harddrugs als cocaïne en XTC.

Het zijn taferelen die je in Amsterdam of hier in Den Haag niet rondom de coffeeshops ziet, maar in diverse grenssteden is het schering en inslag.

Ik kan u verzekeren dat het met toenemend grof geweld in het openbaar gepaard gaat. Achtervolgingen, schietpartijen, doden. Onveiligheid voor de nietsvermoedende buitenlandse bezoekers en aantasting van de leefbaarheid voor onze inwoners zijn het gevolg.

En dat weigerde ik als burgemeester te accepteren, dames en heren. De stad stond het water aan de lippen en het is mijn plicht om een krachtig antwoord te formuleren. De andere kant op kijken is geen optie.

Dus hebben we een reeks van maatregelen getroffen om die overlast tegen te gaan. Om te beginnen zijn er met de coffeeshops harde afspraken gemaakt over de regels. En daar wordt ook stevig op gecontroleerd. Ik durf te beweren dat de coffeeshopbranche in Maastricht de meest en best gecontroleerde voorziening is.

Sterker nog: de branche heeft zich zelf volledig gecontroleerd. Ze snappen ook wel dat je bepaald geen goede deal maakt als je een minderjarige een zakje wiet verkoop en vervolgens de kans loopt drie maanden gesloten te worden.

Die harde afspraken hebben er toe geleid dat in Maastricht het aantal verkooppunten is gedaald. Telde in 1994 Maastricht nog dertig verkooppunten; nu zijn het er nog 14.

Wat we ook gedaan hebben, dames en heren, is een keiharde aanpak van de illegale drugsrunners. Dat doet Maastricht in nauwe samenwerking met betrokken partners. Dat zijn uiteraard de politie en justitie, maar ook de fiscus, woningverenigingen en energiebedrijven.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft daartoe twee jaar geleden extra geld beschikbaar gesteld, waarmee de observatieteams en joint-hitteams van de politie konden worden uitgebreid. Bovendien is er een drugsmeldpunt gekomen om illegale handel te melden en is speciale opsporingsapparatuur aangeschaft.

Maar goed, dames en heren, het is allemaal repressie en repressie alleen is niet voldoende. We gingen eveneens aan de slag met preventie. Niet met wat voorlichtingsfolders, maar met effectieve plannen. En dan wordt het ineens heel wat moeilijker, dat kan ik u verzekeren.

We introduceerden het zogeheten spreidingsbeleid. Het idee was als volgt: daar waar sprake is van een overconcentratie van coffeeshops in de woongebieden - en dus ook van klanten - verplaatsen we ze naar de buitengebieden. In drie hoeken van de stad zouden we meerdere coffeeshops concentreren in één voorziening. We noemden het plan Coffeecorner.

Op die manier treffen bijvoorbeeld de bezoekers vanuit het zuiden gelijk aan de zuidzijde van de stad een coffeecorner aan. Ze kunnen er hun ding doen zonder de woonwijken of het centrum te doorkruisen. En vervolgens weer veilig naar huis.

Die aanpak dringt niet alleen de verkeersoverlast terug in wijken met een overconcentratie. Op deze wijze krijg je ook veel beter grip op de illegale handel, omdat er in de open ruimte een adequate controle mogelijk is.

In het centrum weten die illegale straatdealers zich immers te verstoppen in de nauwe straatjes en tussen het winkelende publiek.

Het plan Coffeecorner is trouwens een project waarin de Maastrichtse coffeeshophouders en de gemeente nauw samenwerken.

Prima dus, zou je zeggen. Ware het niet dat de Belgen en de buurgemeenten volstrekt andere denkbepelden erop nahouden. We kregen een stortvloed aan kritiek over ons heen. Want de buurgemeenten vonden dat er geen Coffeecorner bij hun in de buurt mocht komen. Not in my backyard. Met name de Belgen waren bloedfanatiek.

Maar hoe kun je dat in een stad die aan de Belgische grens ligt nu voorkomen? Een kilometer naar links of naar rechts, je komt altijd bij de grens.

In feite zeggen de Belgische buurgemeenten: "Beste, cannabisgebruikers ga maar allemaal massaal naar Nederland. Maar o wee Maastricht, durf niet de overlast die wij jullie bezorgen op te lossen."

Om een lang verhaal kort te maken: ze zijn naar de Nederlandse rechter gestapt om de vergunning voor de bouw van de eerste corner aan te vechten.

Dat heeft de spreiding ernstig vertraagd, maar we hebben doorgezet en de verwachting is dat eind 2010 begin 2011 de spreiding van de coffeshops vanuit het centrum naar de periferie alsnog kan gaan plaatsvinden.

Dat is de verwachting, mits natuurlijk de politiek het spreidingsbeleid blijft omarmen. En daar heb ik na Terneuzen wel mijn zorgen over. Concentratie van coffeshops biedt voordelen maar ligt ook o zo gevoelig in het licht van de achterdeur en de aanlevering van de handelsvoorraad.

En daarmee kom ik op een tweede belangrijk element. De achterdeur. Iedereen is het er over eens: het Nederlandse softdrugsbeleid is hypocriet. Wat aan de voordeur toegestaan is te verkopen mag aan de achterdeur niet binnen.

En dat maakt de positie van de coffeshophouders onmogelijk. Je accepteert hun bestaan, je geeft er zelfs als overheid een vergunning voor, maar dwingt ze aan de achterdeur met criminelen in zee te gaan.

Ik moet u zeggen dat daar voor mij de grootste ergernis zit in het hele systeem.

Dat maakt voor mij het Nederlandse beleid in principe net zo halfslachtig als dat van de buurlanden.

Als we blijven doen alsof die honderden kilo's die de drugstoeristen dagelijks afnemen plotseling uit de lucht komen vallen, schieten we geen meter op.

De ontelbare hennepzolders en -kelders zijn immers in handen gekomen van slimme maffiabazen. Ze bedienen niet alleen de legale coffeshops, ook de illegale straathandel.

En die zwakke plek in ons systeem is ook koren op de molen van de tegenstanders: Met name de Belgen hebben op dit punt veel wijsheid in pacht.

Sluiten die handel, alle coffeshops dichttimmeren, roepen ze nu al jaren lang. En ze zijn daarbij er vast van overtuigd dat dan verder niemand meer een jointje opsteekt.

Hoewel, dames en heren, 'Social engineering' al lang geleden definitief is mislukt tijdens de drooglegging van Amerika, geloven de Belgen er nog heilig in.

Maar hun verzet heeft er wel toe geleid dat er gezocht is naar een aanpak waarbij we de Belgen in hun eigen waarde kunnen laten. Althans voor wat betreft hun kritiek op onze coffeeshops.

Ik doel dan op het woonlandbeginsel: een aanpak die nu voorligt bij het Europese Hof van Justitie en binnenkort tot een uitspraak zal gaan komen.

Het plan komt er op neer dat alleen maar verkocht mag worden aan klanten met een Nederlands paspoort. Met andere woorden: buitenlanders mogen geen gebruik meer maken van onze coffeeshopvoorzieningen.

En dit onder het motto dat het een gedoogde voorziening is waarvoor het vrije verkeer van personen, goederen en diensten in Europa niet geldt.

Hoe het Hof zal oordelen weet ik niet. Maar het zou wel prachtig zijn als de Belgen op die manier een koekje van eigen deeg zouden krijgen. Ze krijgen dan hun zin, maar meteen ook hun eigen drugsclientèle terug. En dus hun eigen problemen.

U snapt dat ik dat terecht en fair zou vinden. Niet langer zouden de Belgische politici en bestuurders dan ons nog verwijten kunnen maken over voorzieningen, waar nu minstens net zoveel Belgen als Nederlanders gebruik van maken.

Dan is het afgelopen met de veilige voorziening waarvoor de Belgen graag naar Nederland en Maastricht toe komen.

Maar dan hebben we meteen ook het probleem van de illegaliteit.

Ik ben er van overtuigd dat dit plan alleen maar kan lukken als er tegelijkertijd een waterdichte keiharde aanpak en repressie zou plaats vinden van de illegaliteit.

Datzelfde geldt ook voor de introductie van een zgn. Limburgse wietpas. U kent het plan ongetwijfeld uit de media. En u zult ook gehoord hebben dat het recentelijk in de ijskast is gezet.

Juist vanwege het probleem van de illegaliteit.

Ik vind dat jammer. Erg jammer.

Want zo dreigen we veroordeeld te worden om tot in de eeuwigheid aan te modderen. Wat dat betreft roept alleen al de titel van het rapport van de Commissie Van der Donk bij mij een rare smaak op: "Geen deuren, maar daden". Daden ja. Hebt u er nog wat van gehoord de laatste tijd?

Dames en heren,

Ik ben geen burgemeester van Maastricht meer. Ik kan me er verder niet meer mee bemoeien.

Maar één ding weet ik inmiddels zeker. Ik zou geen enkele energie meer steken in een nieuwe plaatselijke aanpak.

Ik zou een ander front kiezen. Vanuit Maastricht gezien het westfront: Brussel.

Het huidige Nederlandse gedoogbeleid is namelijk helemaal geen zaak van Nederland. Het is een Europese kwestie.

Streeft u ernaar om het verbod op cannabis op te heffen, laat Den Haag links liggen. Rij door tot in Brussel.

Willen we tot een effectieve aanpak van de illegaliteit komen, dan is dat alleen maar mogelijk met een Europese aanpak.

Met Europees beleid bedoel ik overigens niet dat Nederland zich gaat aanpassen aan de rest van Europa, maar dat de rest van Europa zich gaat bezinnen op een aanpak die wel werkt en niet alleen repressief van aard is.

Ons gedoogbeleid heeft zich weliswaar bewezen, maar gaat tegen ons werken als andere landen het misbruiken. Want zo zie ik het inderdaad: Nederland is in de ogen van mn. onze zuiderburen de zondebok. Maar er wordt wel dankbaar gebruikt gemaakt van de voorzieningen die in ons land bestaan.

Maar ook ons treft blaam. Wij exporteren op onze beurt eveneens overlast naar het aanpalende buitenland.

Zolang de productie verboden is en wij de jacht daarop intensiveren, wijkt men uit naar de andere kant van de grens. Criminelen denken immers niet in grenzen. Zeker niet als men aan de andere kant nog niet gefocust op het oprollen van hennepplantages.

Ook dit bewijst dat de drugsproblematiek enkel een Europese aanpak behoeft.

Kortom, als Nederland, België en Duitsland elk afzonderlijke, niet op elkaar afgestemde oplossingen bedenken, dan schieten we in de grensstreek niets op. Alle wietboulevards en wietpassen ten spijt.

Dames en heren,

Regulering lijkt eenvoudig. Maar het vergt blijkbaar nog teveel bestuurlijke moed.

Politici moraliseren dit thema. Omdat morele waarden houvast geven aan de samenleving en de politicus met de naleving aanzien kan verwerven. An sich niets mis mee.

Maar als je een thema als cannabisgebruik tegen beter weten in moraliseert, dan creëer je je eigen zevenkoppig monster. Omdat de keiharde werkelijkheid namelijk veel anders is dan de boterzachte theorie.

In het huidige politieke klimaat is gedogen een vies woord geworden. Men wil keiharde afspraken en duidelijkheid. Regeluren is ook besmet, want vele politici – en de burger volgt dat – beschouwen regulering als een uitbreiding van het gedoogbeleid. Zero tolerance is daarom het toverwoord. ?

En toch is dat een ernstige misvatting. Zero tolerance is in de praktijk onhaalbaar, zeker met de politiediscussie van nu. Het klinkt goed, maar ik voorspel u: er komt niets van terecht. De mensen wordt een rad voor de ogen gedraaid. Daarom bepleit ik regulering.

Creëren we met regulering dan niet nóg meer softdruggebruikers?

Nee, want door het uitschakelen van de straathandel kun je het niet meer onbelemmerd op elke hoek kopen. En in de coffeeshops verandert er verder niets, daar blijven gewoon de huidige regels gelden.

Trekken we daardoor meer criminelen aan?

Nee, want het wordt juist minder interessant voor de georganiseerde misdaad.

Is het lastig uit te leggen in de EU?

Já!

Ja, het is heel lastig uit te leggen.

Onze regeringsleiders blijven elkaar voorhouden dat de nul-optie haalbaar is. Terwijl toch iedereen weet dat cannabis niet uit te roeien is, net zo min als alcohol.

De 'war on drugs' heeft inmiddels meer schade veroorzaakt dan de drugs zelf, schreven Joseph MacNamara, George Shultz, ex-premier Dries van Agt en nog 500 andere internationale prominenten een tijdje geleden aan de toenmalig VN-chef Kofi Annan.

Heel veel Europese steden en heel veel Europese burgemeesters weten dat al lang. In hun steden en in hun landen

Ze prijzen de dag dat ze van hun regeringen mogen starten met het oplossen van een groot probleem in plaats van het ontkennen daarvan.

Het is absoluut noodzakelijk dat de EU-regeringen hun krampachtigheid afleggen, accepteren dat cannabis, net als alcohol, deel uit maakt van onze genotmiddelenindustrie.

En dat juist het reguleren daarvan leidt tot harm reduction en minder criminaliteit.

We kunnen niet langer voortgaan op de huidige weg.

Het moet anders. Dat hebben ook landen als Tsjechië, Spanje, Portugal begrepen. En zelf Obama lijkt zich te willen gaan ontdoen van de kramp van de zero tolerance.

Ik denk dat de tijd rijp is voor een Europa Conferentie: een conferentie van vooral een praktische aanpak. Niet een conferentie van moraliseren en politiseren, maar van reguleren en implementeren.

Ik zou u dan ook willen oproepen daar uw denkkraft op in te zetten.

Geen gratis jointjes bij verkiezingen, zeg ik tegen mijn overigens zeer gewaardeerde plaatsgenoot Marc Jozemans.

Wel een stevige discussie over inhoud en uitwerking. Laat u niet langer verleiden tot grote hemelbestormende discussies maar kom met uitgewerkte plannen hoe we de regulering vorm zouden kunnen geven. Ik wil u daar graag bij ter zijde blijven staan.

Ik dank u voor uw aandacht.

Meer informatie: www.cannabistribunaal.nl en www.voc-nederland.org